

[Elisabeth Bruun Olesen]

mæssigt, og så skal man oven i købet forhandle det på ny.

I den sammenhæng vil jeg ikke undlade at sige, at de angreb, der især rammer de offentligt ansatte og de svageste grupper af de offentligt ansatte: kontorassistenten inden for det offentlige område, pædagogen, pædagogmedhjælperen osv., er gjort mulige ikke blot af den hetz, som fremskridtspartiet har ført, men også den hetz, som dele af fagbevægelsens egen top har ført over for de offentligt ansatte. Hvem husker ikke især Metals Steffen Møllers og Charles Hansens udtalelser om, at pædagoger og sådan nogle skulle ikke nasse på de produktive erhverv, de skulle i alle tilfælde ikke nasse på metalarbejderne. Derfor skulle taktreguleringen væk. Det er udtalelser, som er blevet suppleret og fulgt op af faglige ledere fra det offentlige område – jeg tænker på kommunalarbejdernes Poul Winckler – som jo ikke just har gjort det lettere at vende den indtægtsnedgang, som det offentlige område har måttet se sig udsat for siden 1975, og hvor de lavestlønnede har været udsat for den største lønnedgang. Det er ikke den slags splittelser, vi har brug for blandt lønarbejderne. Det gavner kun arbejdsgiverne, det gavner ikke os, det svækker os. Når Metal angriber pædagogerne med de hånlige udtalelser, er det ikke kun pædagogerne, de angriber, det er også Metals egne folk, der arbejder inden for det offentlige område, og dem er der også nogle af, bl.a. i DSB, SAS osv. De udtalelser cementerer yderligere den udvikling, vi desværre er vidne til, hvor solidariteten i arbejderklassen bliver mindre, hvor de højtlønnede ikke bryder sig en papand om de lavtlønnede, og hvor kvinderne igen sakker langt bagud løningsmæssigt.

Inden for Jernet tabte kvinderne lønkampen. De fik kun ca. ⅓ af, hvad de faglærte og de ikke-faglærte mænd opnåede. Solidaritet i arbejderklassen handler om at bevare dyrtidsreguleringen, handler om at få en 100 pct.s dyrtidsregulering, handler om at få en 100 pct.s taktregulering, handler om at få ens dækning til alle af taktreguleringen, handler om at stille krav om ens kronestigning til alle, mænd og kvinder, ufaglærte som faglærte.

Men hvordan kan man egentlig få fejlet dette lovforslag af bordet? Det kan kun en koordineret kamp af de offentligt ansatte og

lønarbejderne fra det private område. Derfor må disse spontane reaktioner, vi nu ser på de enkelte arbejdspladser, samordnes. Vi må opbygge en slagkraftig og koordineret modstand regionalt og på landsplan.

Den demonstration, vi så i morges af renovationsarbejderne udenfor, må følges op, og det må den, vi vil se i dag kl. 13, også. Vi ved, at i sidste ende er det kun en omfattende mobilisering og en politisk massestrejke, der kan sprænge de snævre rammer, regeringen har lagt op til de forestående overenskomstforhandlinger. Derfor skal den i gang nu. Demonstrationen udenfor er en god start, men ikke nok. Der skal gang i den ude på arbejdspladserne op til overenskomstforhandlingerne, og kampen må kædes sammen med de stramninger, der sker i arbejdsløshedsunderstøttelsen.

Det gælder jo ikke blot Danmark, men også Grønland skal omfattes af lønstoppet og afskaffelsen af dyrtidsreguleringen. Her er regeringen kommet med et lovforslag, endog uden at hjemmestyret har været involveret. Som hr. Preben Lange i går præciserede så rigtigt, er det vistnok på grænsen af, hvad der er foreneligt med lovgivningen omkring Grønland, og mon det ikke også er på den forkerte side af grænsen.

VS tager klart afstand fra lovforslaget, så meget mere som det vil ramme de grønlandske arbejdere ekstra hårdt på grund af den høje grønlandske inflationsrate, der er skabt bl.a. på baggrund af lønforskellene mellem udsendte danskere og grønlandske arbejdere.

Til sidst vil jeg ikke undlade at sige til hr. Bjørn Elmquist, at det kan godt være, hans løn også går ned, det gør den selvfølgelig, men der er nu engang forskel på ham og f.eks. en postarbejder. Postarbejderen har ved Gud ikke råd til det.

Steffensen (KrF):

Det er ikke nødvendigt at føje ret mange argumenter til de mange, der allerede er kommet ind i debatten omkring disse lovforslag, vi her behandler. Jeg vil blot sige, at for kristeligt folkeparti har det altid været således, at indkomstpolitik har været et nødvendigt redskab, hvis vi skulle kunne få nogenlunde hold på og være med til at dreje den økonomiske udvikling.